

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa „C.” sp. z o.o. w W.

przeciwko „R.” sp. z o.o. w K.

o zapłatę

i z powództwa wzajemnego „R.” sp. z o.o. w K.

przeciwko „C.” sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda (pozwanego wzajemnego)

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od „C.” sp. z o.o. w W. na rzecz „R.” sp. z o.o. w K.
kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „C.” sp. z o.o. w W. powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Formułując zagadnienie prawne wskazała, że zachodzi potrzeba wyjaśnienia, czy w świetle art. 492 zd. 1 k.c. dopuszczalne jest odstąpienie od umowy o dzieło w przypadku, gdy zobowiązanie nie zostało wykonane w ściśle określonym terminie, a do jego wykonania doszło przed złożeniem oświadczenia o odstąpieniu od umowy.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga nie tylko jego sformułowania ale uzasadnienia merytorycznego, jurydycznego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05 - nie publ.). Nie ulega przy tym wątpliwości, że zagadnienie to nie może być pozorne, czyli m.in. nie może stanowić próby obejścia dokonanych przez sądy ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Problematyka wskazana przez skarżącą nie wypełnia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca zmierza w istocie do podważenia poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych i przedstawienia własnej oceny rozstrzygnięcia. Skarga kasacyjna zawiera powołanie się na art. 492 zd. 1 k.c., który stanowi, że jeżeli uprawnienie do odstąpienia od umowy wzajemnej zostało zastrzeżone na wypadek niewykonania zobowiązania w terminie ściśle określonym, strona uprawniona może w razie zwłoki drugiej strony odstąpić od umowy bez wyznaczenia terminu

dodatkowego. W sprawie natomiast brak jest ustalenia, że doszło do zwłoki po stronie kontrahenta skarżącej „R.” sp. z o.o. W stanie faktycznym sprawy nie znajduje zastosowania art. 492 k.c., sama skarżąca zresztą nie powoływała się w dotychczasowym postępowaniu na ten przepis. Uszło też jej uwagi, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Skarżąca powołując przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie art. 278 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., poprzez nie powołanie dowodu z opinii biegłych z zakresu badania pisma ręcznego.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej występuje wówczas, gdy kwestionowane orzeczenie z uwagi na swoje jaskrawe, wprost widoczne wady może być zakwalifikowane jako bezprawne. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Dla stwierdzenia, że w sprawie tak rozumiana przesłanka wystąpiła skarżący powinien wskazać konkretne, naruszone przez sąd przepisy, a także powinien był przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała, że w sprawie doszło do kwalifikowanej, widocznej *prima facie*, obrazy art. 278 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 278 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd zasięga opinii biegłego. Oznacza to, że sąd musi w zakresie wymagającym wiedzy specjalnej posłużyć się dowodem jakim jest opinia biegłego. Nie może w tym zakresie korzystać z innych środków dowodowych, a zwłaszcza dokonywać oceny według własnej wiedzy. Skarżąca nie wskazała dlaczego ocena dowodu w postaci „Protokołu uzgodnień (do mebli)” z dnia 31 sierpnia 2012 r. wymagała wiadomości specjalnych, zwłaszcza, że dowód ten został wszechstronnie oceniony przez Sąd drugiej

instancji również w kontekście całego zabranego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza zeznań świadków. Pozwala to przyjąć, że skarżącej w istocie chodzi o podważenie oceny dowodu co, jak już wskazano wyżej, jest niedopuszczalne.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2018 r., poz. 265).

aj